

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 2Csp/25/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417200523
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jenčová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2019:8417200523.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok - sudkyňou JUDr. Ivetou Jenčovou v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom: Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom: Pajštúnska č.5, Bratislava proti žalovanému: V. Y., nar. XX.X.XXXX, bytom W. XXX, občan SR, zastúpený advokátskou kanceláriou JAKUBIS & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Zámocká 36, Bratislava o zaplatenie 9 035,75 EUR s prísl. takto:

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi **n á r o k** na 100%-tnú náhradu trov konania, ktoré budú vyčíslené v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa súdu doručenu žalobou domáhal zaplatenia od žalovaného sumy 9 035,75 EUR s príslušenstvom, ktorá pozostáva z istiny 5 900,- EUR, riadneho úroku 2 775,58 EUR, úroku z omeškania vo výške 264,77 EUR a neuhradených poplatkov vo výške 95,40 EUR v súlade s prílohou k zmluve o postúpení, kde postupca Slovenská sporiteľňa a.s., od ktorého nadobudol pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení zo dňa 23.10.2015, deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky v uvedenej predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky.

2. Žalovaný, zastúpený právnym zástupcom vo vyjadrení k žalobe vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, namietol platnosť postúpenia pohľadávky, tým aj aktívnu legitimáciu žalobcu na podanie predmetnej žaloby. Uviedol, že Občiansky zákonník ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej lehoty, táto začína plynúť odo dňa, kedy sa právo mohlo uplatniť po prvý raz. Za takýto deň sa považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde. Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba (veriteľ) by mohol právo subjektívne vykonať, alebo nie, t.j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve. Je to časový moment, keď s subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Neplatnosť postúpenia bankovej pohľadávky na súčasného žalobcu žalovaný namietol s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, účinného v čase postúpenia pohľadávky. Žalobu žiadal z dôvodu uvedeného zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

3. Žalobca zastúpený právnym zástupcom sa písomne vyjadril k stanovisku žalovaného, s ktorým v celom rozsahu nesúhlasil. Žalobca ďalej zastáva názor, že aktívnu legitimáciu v konaní preukázal oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Pre úplnosť však v súvislosti s platnosťou postúpenia pohľadávky a ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca uvádza nasledovné: Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako

90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o 5/9 záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Uvedené vyplýva aj z ust. § 4 ods. 5 alebo 6 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy „Veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis.7) Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.7)“ Zákonodarca v uvedenom ustanovení jednoznačne definoval, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. V poznámke pod čiarou (7) zákonodarca tento osobitný právny predpis zároveň definoval - odkazom na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Ak by teda zákonodarca mienil v ust. § 92 ods. 8 ZoB upraviť podmienky, ktorých splnenie je potrebné na platné postúpenie pohľadávky veriteľa, tak by to zároveň premietol do poznámky pod čiarou k ust. § 4 ods. 6 ZoSÚ (ktoré pojednáva o postupovaní pohľadávok veriteľa) - a to jednoznačným odkazom na ust. § 92 ods. 8 ZoB. Zákonodarca však pri postupovaní pohľadávok neodkazuje na ust. § 92 ods. 8 ZoB, ale na ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Aj z uvedeného vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky, ktorých splnenie je potrebné na prelomenie bankového tajomstva, pričom ho nemožno spájať s platnosťou postúpenia pohľadávok. Pokiaľ ide o námietku neplatnosti postúpenia pohľadávky uviedol, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, spolu s podacím hárkom, preukazujúcim odoslanie tejto písomnosti žalovanému, čo bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu žalobcu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník (žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadnej neexistencie. Poukázal v tejto súvislosti na niektoré súdne rozhodnutia, ktoré túto otázku riešili a mal za to, že žalobca preukázal aktívnu legitímáciu v konaní oznámením postupcu o postúpení pohľadávky. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, prezentoval výklad tohto ustanovenia aj s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na obsiahlu judikatúru podporujúcu jeho tvrdenia. K námietke premlčania uviedol, že zmluvné strany si v zmluve o splátkovom úvere dojednali plnenie v splátkach s presným stanovením termínov splatnosti jednotlivých splátok. Žalovaný sa dostal do omeškania, uvedené termíny neplnil a právnenému predchodcovi žalobcu tým vzniklo právo pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na to, že je nutné, aby veriteľ aj využil svoje právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky, čím sa jeho právo stáva nárokom, t.j. actio nata. K tejto skutočnosti došlo Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015. Na základe tohto podania právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov. Žalobca (resp. pred postúpením pohľadávky právny predchodca žalobcu) by si nemohol svoj nárok uplatniť pred tým, ako dlžníka vyzval na plnenie. Žalobca zastáva názor, že premlčacia doba nemohla začať plynúť pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, nakoľko žalobcovu právo nebolo „actio nata“ a v prípade podania žaloby na príslušný súd pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru by bola žaloba zamietnutá ako predčasne podaná, nakoľko žalovaný mohol v zmysle uzatvorenej zmluvy naďalej splácať pohľadávku spôsobom dojednaným v zmluve. Podľa bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bež

ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení daného zákona, pokiaľ zákon predmetnú odchýlku nevyklučuje, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 predmetného zákona nevyklučuje odchýlku úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona. Vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy si zmluvnú strany dohodli možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienečným počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky.

4a) Žalovaný reagoval písomným vyjadrením na podanie žalobcu tak, že uviedol, že v súvislosti s tvrdením, že premlčacia doba nemohla začať plynúť pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti, nakoľko žalobcov právo nebolo „actio nata“ a v prípade podania žaloby na príslušný súd pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru by bola žaloba zamietnutá ako predčasne podaná, poukázal na VOP účinné od 1.6.2013, čl. 7 bod 7.6.1:

„Ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany Klienta alebo:

a) ak je Klient v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace,...

Banka je oprávnená:

a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru,....“

Veriteľ mohol vyvolať splatnosť dlhu po uplynutí 10 dní odo dňa kedy sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojho záväzku voči právnomu predchodcovi žalobcu. Žalovaný má preto zato, že od tohto okamihu objektívne začala plynúť doba premlčania a teda právo, ktoré žalobca uplatňuje je premlčané.

4b) Pokiaľ ide o oznámenie o postúpení pohľadávky, žalovaný uviedol, že právny názor žalobcu nemožno aplikovať na situáciu, kde postupom je banka. Tá je okrem ust § 524 a nasl. OZ povinná dodržiavať aj Zákon o bankách, ktorý je lex specialis k ucit. ust. OZ. Nemožno teda bez ďalšieho vyvodiť záver, že v prípade postúpenia bankovej pohľadávky stačí na platné postúpenie iba oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Uviedol, že žalobcom uvádzaná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu je prekonaná vzhľadom na skutočnosť, že v osobitných prípadoch je podľa názoru samotného Najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu, treba skúmať aj platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky a prípadne všetky podmienky postúpenia, ako je to napr. v tomto prípade podľa zákona o bankách. Odkazujeme na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/792/2015 zo dňa 26.10.2016. Podľa Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/792/2015 zo dňa 26.10.2016 str. 7 až 9 :„, Neskoršia súdna prax sa čiastočne odklonila od uvedeného názoru v tom zmysle, že dlžník je oprávnený domáhať sa skúmania platnosti postúpenia, ak zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá v rozpore so zákonom, kedy nie je rozhodujúce, či mu postúpenie oznámil postupca alebo preukázal postupník...“

4c) K platnosti postúpenia pohľadávky a ust. § 92 ods. 8 ZoB žalovaný ako repliku k vyjadreniu žalobcu uviedol, že aj keď zákonodarca predmetné ustanovenie umiestnil do 14. časti Zákona o bankách pod názvom Bankové tajomstvo, v konečnom dôsledku to neznačí, že toto ustanovenie neupravuje postúpenie pohľadávky bankou na nebankový subjekt práve naopak. Tu poukázal na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018 a odkázal na bod 26. odôvodnenia, ktorý rieši aj túto problematiku. Žalovaný nespochybňuje, že § 92 zákona o bankách hovorí aj o úpravách výnimiek z bankového tajomstva. Na druhej strane však nemožno poprieť, že práve ods. 8 (predtým ako ods. 7) hovorí o podmienkach, za akých môže banka postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu. Ďalej poukázal na to, že postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako „OZ“). V tomto prípade sa však právny predchodca žalobcu a žalobca musia pri postúpení pohľadávky riadiť okrem všeobecných ustanovení OZ aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktoré umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. Vzhľadom na uvedenú zákonnú výluku ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, tento dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobcu, teda so Slovenskou sporiteľňou a.s., Bratislava Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy mu bol poskytnutý druh úveru „Spotrebný úver na Čokoľvek“ vo výške 5 900,- € s výškou splátky 120,72 € so splatnosťou prvej splátky 25.9.2013 k 25. dňu v kalendárnom mesiaci a konečná splatnosť úveru bola dohodnutá dňom 25.8.2023 s ročnou percentuálnou mierou nákladov

22,12 %. Zmluva bola uzavretá dňa 26.7.2013. Zmluva o postúpení pohľadávok bola medzi Slovenskou sporiteľňou a.s, ako postupcom a súčasným žalobcom ako postupníkom uzatvorená dňa 23.10.2015. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že sa v danej veci jedná o spor vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Sporná bola otázka premlčania žalobného návrhu a platnosť postúpenia pohľadávky.

6.Podľa § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <aspi://module='ASPI'&link='40/1964%20Zb.%2523101-110'&ucin-k-dni='30.12.9999'>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

7.Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

8.Ustanovenie § 101 upravuje všeobecnú dĺžku premlčacej doby, ktorá platí vo všetkých prípadoch, keď zákon pre jednotlivé práva neráta s osobitnou (kratšou či dlhšou) premlčacou dobou. Všeobecná premlčacia doba je ustanovená v dĺžke troch rokov. Vzhľadom na kogentný charakter ustanovení § 101 až 110 treba usúdiť, že zákonnú premlčaciu dobu nemožno jednostranne, ale ani dohodou medzi účastníkmi občianskoprávneho vzťahu predĺžiť ani skrátiť. Námietky premlčania sa ani nemožno vopred vzdať. Preto dohody, podľa ktorých by si subjekty týchto vzťahov dohodli dlhšiu alebo kratšiu premlčaciu dobu, než je zákonom ustanovená premlčacia doba, alebo by menili právne účinky premlčania alebo začiatok plynutia premlčacej doby ustanovený zákonom, alebo ktorou by sa dlžník vopred zaviazal, že neuplatní námietku premlčania, by boli vzhľadom na existujúcu úpravu neplatné (§ 39). Z praktického hľadiska má účinky predĺženia premlčacej doby len uznanie záväzku dlžníkom podľa § 110.

9.Všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo - objektívne posudzované - vykonať (uplatniť) po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné odôvodnene vykonať podaním návrhu (žaloby) na súde, teda keď je actio nata. Preto nie je rozhodujúce, z akého dôvodu, t.j. či subjektívneho alebo objektívneho, tak oprávnený subjekt neurobil (napr. preto, že o svojom práve nevedel, že mu vo vykonaní práva bránila určitá prekážka, akou je choroba, a pod.). Actio nata nastáva vo väčšine prípadov zročnosťou (splatnosťou) dlhu, t.j. dňom, keď mal dlžník prvýkrát splniť dlh, resp. začať s jeho plnením. Zročnosť môže byť určená dohodou, právnym predpisom alebo rozhodnutím príslušného orgánu.

10.Premlčacie doby majú spravidla objektívnu povahu; začínajú od určitej skutočnosti a sú nezávislé od vôle a vedomia dlžníka. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú premlčaciu dobu. Všeobecnú premlčaciu dobu ustanovuje zákon v dĺžke troch rokov. Občiansky zákonník súčasne ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohol byť dôvodne podaný návrh na začatie konania na súd (actio nata). Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba (veriteľ) by mohol právo subjektívne vykonať alebo nie, t.j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve. Možnosť vykonania práva po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v okamihu, keď sa veriteľ môže oprávnene domáhať na súde splnenia záväzku. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Pokiaľ subjektívne právo nedospelo do štádia nároku, nemôže začať plynúť ani premlčacia doba (actioni nonnatae non praescribur). Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé na žalobu, t.j. keď možno podať návrh na začatie súdneho konania. Deň, od ktorého začína plynúť premlčacia doba, je totožný s dňom, keď možno po prvý raz podať návrh na začatie konania bez nebezpečenstva, že bude zamietnutý súdom pre predčasnosť (Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 496-498). Veriteľ môže už nasledujúci deň po vzniku dlhu vyvolať splatnosť dlhu a teda svoje právo aj vykonať.

11.Súd teda poukazuje na ustanovenia § 101 občianskeho zákonníka a napr. aj na judikát R 28/1984, podľa ktorého ak veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo i vykonávať. Teda prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o plnenie požiadať, v danom prípade vtedy, keď bol dlžník v omeškaní so splatením tej ktorej faktúry vystavenej za poskytnuté služby.

12.Podľa §52 ods.2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

13.Podľa §53 ods.3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

14.Podľa §53 ods.5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

15.Podľa §54 ods.1 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

16.Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

17.Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky (23.10.2015), Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18.Zásadná otázka, ktorú je v konaní ohľadom žaloby potrebné riešiť je, či boli splnené zákonné podmienky na postúpenie tzv. bankovej pohľadávky. Zákon o bankách totiž nad rámec pravidiel cesie v občianskom zákonníku sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Dôvody by mali byť nepochybné, pretože banková činnosť a s ňou spojený vznik pohľadávok má na rozdiel od iného druhu podnikania špecifiká, najmä pokiaľ ide o dopady finančných produktov na ekonomiku. Súd preto skúmal, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky podľa ustanovení § 92 ods.8 zák. č. 438/2001 Z. z. (ďalej len „Zákon o bankách“).

19.Citované ustanovenie charakterizujú nasledovné predpoklady:

1. Postupiteľnosť bankovej pohľadávky,
2. Predchádzajúca písomná výzva klientovi,
3. Omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní po doručení výzvy,
4. Postúpenie sa týka časti peňažného záväzku v omeškaní (splatné pohľadávky),
5. Postupiteľnosť aj tretej osobe,
6. Nevyžaduje sa súhlas klienta.

Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané resp. v rozpore so zákonom), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v

zmysle § 39 OZ., a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka písomne vyzvala klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Súčasne musí postupca preukázať, že bol postúpený zosplatnený úver. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej vecnej legitímácie postupníka. Takýto záver vyplýva aj z Rozsudku Krajského súdu Trenčín zo dňa 13.1.2016 sp. zn. 5Co/460/2015, Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 16Co/750/2015. Žalobca nepreukázal, že právny predchodca (banka) zaslal žalovanému výzvu pred postúpením pohľadávky. Nepredložením dôkazu o odoslaní Výzvy zo dňa 09.09.2015 v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, žalobca neuniesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti, keďže základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu, žalobca nemá právo vystupovať v tomto konaní ako žalobca, keďže nepreukázal platne postúpenie pohľadávky. Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015 ani Oznamenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 nemožno stotožňovať s Výzvou zo dňa 09.09.2015. Oznamenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015 je úkonom banky, ktorým vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru. Oznamenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015, úkonom banky, ktorým banka oznamuje dlžníkovi, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok postúpila svoju pohľadávku na tretiu osobu. Výzva zo dňa 09.09.2015 je presne tou výzvou, ktorú uvádza § 92 ods. 9 ZoB a je teda potrebným predpokladom na to, aby mohla banka postúpiť pohľadávku. Tieto tri úkony nemožno zamieňať, ani nijako nahrádzať a už vonkoncom nemožno tvrdiť, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 OZ či Oznamenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 OZ je výzvou banky v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. Nemožno sa stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že ku dňu postúpenia pohľadávok bol žalovaný v omeškaní po dobu 1350 dní. Vzhľadom na ustanovenie § 92 ods. 8 je potrebné toto tvrdenie vyvrátiť. Samotný žalobca tvrdí, že žalovaného právny predchodca vyzval na úhradu dňa 09.09.2015 (to že predmetná výzva bola žalovanému doručená žalobca nepreukázal), ďalej právny predchodca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 a následne postúpil pohľadávku na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.10.2015. Žalovaný zdôraznil, že ani v tomto prípade nebola dodržaná zákonná lehota 90 dní daná ust. § 92 ods. 8 ZoB. Pre platné postúpenie pohľadávky je banka povinná písomne vyzvať klienta na splnenie jeho záväzku a klient napriek tejto výzve zostáva v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Na podporu argumentov o neplatnosti postúpenia pohľadávky predložil Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017a citoval časť jeho odôvodnenia: „14. Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z. z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolaiteľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok). 18. Pri nutnosti vyslovenia práve uvedeného boli ďalšie otázky nastoľované dovolaním právne nevýznamnými či nanajvýš akademickými, ak neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok bez ochoty alebo schopnosti žalobkyne preukázať splnenie podmienky postúpenia reprezentovanej písomnou výzvou banky pred postúpením spôsobila nedostatok prechodu žalobou uplatneného práva na žalobkyňu a teda i nedostatok jej aktívnej legitímácie konštatovaný už nižšími súdmi. Osobe s takýmto

deficitom samozrejme nemohlo prislúchať ani oprávnenie na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a vzhľadom na už priblížené nazeranie na vec by do úvahy neprichádzalo ani odchýlenie sa účastníkov úverového vzťahu od úpravy celkom jednoznačnou pre jeden z nich.“ Keď žalobca uvádzal bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, podľa ktorého klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah... Žalovaný uviedol, že ustanovenie 19.16 uvedené vo VOP je neplatné z viacerých dôvodov a že žalobca sa jeho obsahu nemôže dovoľávať. Neplatnosť tohto ustanovenia videl z dôvodu rozporu s kogentným ustanovením § 92 odsek 8 zákona o bankách, ako aj toho dôvodu, že žalovaným ako spotrebiteľom nebolo pri podpise Zmluvy vysvetlené toto ustanovenie. Pritom ustanovenie 19.13 VOP je svojim významom veľmi dôležitým ustanovením, na čo mal byť spotrebiteľ výslovne upozornený. Ide o ustanovenie zakomponované do formulárových VOP, ktoré spotrebiteľ nemôže nijako ovplyvniť. Súčasne sa spotrebiteľ takýmto úkonom vzdáva ochrany do budúcnosti ako aj práva udeliť, či neudeliť súhlas. Aj samotný obsah tohto ustanovenia vytvára polemiky nad tým, prečo by banka mohla potupovať bez súhlasu klienta napr. premlčané pohľadávky, prípadne budúce pohľadávky ako aj pohľadávky, ktoré nie sú ešte splatné. Vytvára sa tak priestor pre tretie subjekty (nebankovky) a tlak na spotrebiteľov, kedy napr. nebankovky tlačia na spotrebiteľov s úhradou vysokých pohľadávok napriek tomu, že tieto sú premlčané. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného aj v tomto smere.

20.Vychádzajúc zo samotnej platobnej histórie možno konštatovať, že žalovaný sa dostal do omeškania so splnením záväzku už ku dňu 25.08.2013, čo preukazuje dokument s názvom „1. upomienka,, vygenerovaný dňa 07.10.2013 a rovnako tak aj dokument s názvom „2. upomienku“ vygenerovaný dňa 29.10.2013 a dokument s názvom „3. upomienku dňa“ vygenerovaný dňa 29.11.2013.

21.Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.“

22.Podľa VOP účinných odo dňa 01.06.2013 čl. 7 bod 7.6.1:

„Ak dôjde k porušeniu akejkoľvek zmluvnej povinnosti alebo zmluvného dojednania zo strany Klienta alebo:

a) ak je Klient v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace,...

Banka je oprávnená:

a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. požadovať splatenie Pohľadávky zo zmluvy o úvere a Klient je povinný splatiť Pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú Banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti

23.Z uvedeného ustanovenia VOP je zrejmé, že si strany dojednali oprávnenie banky zosplatiť celý úver už pre nezaplatenie jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Súd zhodne so žalovaným poukazuje na Rozsudok KS Trenčín sp.zn. 5Co/256/2018 zo dňa 20.02.2019, ktorý v prípade právneho posúdenia začatia plynutia premlčacej doby podľa § 103 OZ uzavrel: „V zmysle § 103 veta druhá OZ ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Premlčacia doba práva na zaplatenie takéhoto zosplateného dlhu sa teda začína skôr, ako dôjde k zosplateniu dlhu, začína plynúť dodatočne už odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, pre ktorú bol dlh zosplatený...“

24.Podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25.V zmysle uvedeného premlčacia doba začala plynúť už odo dňa zročnosti splátky, splatnej bezprostredne pred výzvou zo dňa 25.08.2013. Premlčacia doba tak uplynula najneskôr 25.08.2016. Vzhľadom na dátum podania žaloby považujeme nárok žalobcu premlčaný. Žalobca nepredložil dôkaz o odoslaní Výzvy zo dňa 09.09.2015 v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, teda neuniesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti, keďže základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015 ani Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30.10.2015 nemožno stotožňovať s Výzvou v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže každý z týchto úkonov má inú povahu a účel.

26. Žalobca teda žiadnym spôsobom nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky Slovenskej sporiteľne a.s. voči žalovanému naňho, súd vyhodnotil postúpenie ako neplatné, neboli dodržané zákonné podmienky na toto postúpenie v zmysle citovaného ustanovenia o bankách, a teda žalobca nie je aktívne legitimovaným subjektom v tomto konaní na podanie žaloby. Súd sa tiež stotožnil s právnym názorom žalovaného ohľadom premlčania nároku žalobcu a vzhľadom na vyššie uvedené prihliadol aj na vznesenú námietku premlčania, a teda rozhodol z oboch dôvodov tak, že žalobu zamietol.

27. O výške trov konania rozhodne súd v zmysle § 255 ods. 1, ods. 2 a § 262 ods. 1, ods. 2 C.s.p., teda úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

O Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

O Podľa § 363 C.s.p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

O Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

O Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

O Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

O Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

O Podľa § 366 prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak:

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej ujmy nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

O Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

O Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).